

6/2011

XPB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Beth Bernobichová:
Zlatá chobotnice

Domácí povídky

Josef Pecinovský:
Věrozhvěst z Pompejí

Dana Rusková:
Bleskojem

Julie Nováková:
Zaťukej na dvířka fantazie

Publicistika

Františka Vrbenská:
Kroniky
karmínových kamenů

Aleš Smutný:
Zázračný svět Marvelu

Františka Vrbenská:
SlavCon vzkříšený

Poul Anderson
Epilog

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9 771804 660004

06

NĚKTERÉ DVEŘE MAJÍ ZŮSTAT NAVŽDY ZAVŘENY

ZÁMEK A KLÍČ

Vítejte v Lovecraftu

OTCEM
AUTORA JE

**STEPHEN
KING**

JOE HILL • GABRIEL RODRIGUEZ

www.comicscentrum.cz

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Beth Bernobichová: Zlatá chobotnice	3
Poul Anderson: Epilog	17

Domácí SF

Josef Pecinovský: Věrozvěst z Pompejí	34
Dana Rusková: Bleskojem	47
Julie Nováková: Zaťukej na dvířka fantazie	56

Publicistika

Františka Vrbenská: SlavCon vzkříšený	57
Fandomanie	58
Františka Vrbenská: Kroniky karminových kamenů	59
Ivan Adamovič: Život s pocitem úžasu 4	61
Aleš Smutný: Zázračný svět Marvelu	62

Fantastická věda

Oko ze zkumavky; Filmy na přání; Srážka neutronových hvězd; Choroba geneticky modifikuje své oběti	60
--	----

Filmfaroniáda

Filmová soutěž: Skyline	65
Filmové premiéry; Jsem číslo čtyři; Sucker Punch; Zdrojový kód; Thor; Všemocný; Orel Deváté legie; Pohanský rituál; Prokletí; Klapka!	66

Vivisektor

Lupa: Orson Scott Card: Vykoupení Kryštofa Kolumba Čtenáři čtenářům; Frank Schätzing: Limit; Scott Westerfeld: Leviatan; Martin Moudrý: Graфомág: Kamarád do deště; Petr Matějček: Povídky z jiné dimenze; Stephen Baxter: Potopa; Tomáš Zárecký: 15 minus; Vladimír Šlechta: Likario; Greg Egan: Luminous; Jan Kotouč: Příliš blízké setkání; Audrey Niffeneggerová: Její děsivá souměrnost; Jiří Poskočil: Mise Alfa; Meče a temná magie; Green Lantern: Tajemství původu; Josef Ládek, Robert Pavelka: Encyklopedie komiksu v Československu 1945 – 1989; Nové knihy	71
	72

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.
Praha, Vinohrady,
Korunní 810/104, PSČ 101 00
www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.
prodejny firmy Relay
Číslo vychází 5. 6. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.
Titulní strana Martin Zhouf

Kdo si hraje, nezlobí.

Nedávno jsem se sešel s kamarádem, který hrozně rád používá přísloví a úsloví.

Bavili jsme se o počítačových hrách a on mě uzemnil uvedeným titulkem. Říkal, že děti jsou hodnější, neotravují, jen člověk musí mít doma víc počítačů, aby se k němu alespoň někdy dostal. Prostě, máme děkovat za počítače, neboť jinak by s těmi parchanty nebylo k vydržení.

Abych ho pozlobil, vzpomněl jsem si na několik zpráv, kterými strašily bulvární televize, když reportéři vykládali, že ten a ten zabiják si vzal příklad z té či oné počítačové hry, a kdyby se takové hry nevydávaly, že by na světě bylo líp.

Byla to zajímavá debata a přítel se rozohňoval víc a víc. Abych ho alespoň trochu zklidnil, uznal jsem, že třeba takový druhý Zaklínač (moc se mi ta hra líbí), asi neinspiruje mladistvé zabijáky, aby se vrhali po našich politických s tasenými meči a nevrhali po nich ohnivá kouzla, i když ti by si to asi docela zasloužili za to, co předvádějí.

Když nepočítám bezduché střilečky, tak většina her rozvíjí logické a strategické myšlení, nebo třeba trénuje postřeh a určitým způsobem učí lidi návyky, ke kterým by se jinak nedostali. Vzpomínám si na příhodu, kdy jsem přivedl na letiště kamaráda, který si chtěl zkusit jestli by se dokázal naučit pilotovat letadlo. Odletěl s instruktorem, a když se vrátili, ptal se ho onen učitel létání, jestli už někdy létal, že mu to docela šlo. Kamarád se usmál a pravil, že toho na počítači nalétal docela dost. Postarší instruktor nad tím jen zavrtěl hlavou a víc to nekomentoval.

Když to vezmu kolem a kolem, ono přísloví asi bude mít pravdu, když k němu přidáme ještě jedno: Nic se nesmí přehánět.

Vlado Ríša

p.s. Všimli jste si také, že v počítačových hrách převažují takové, které jsou vytvořené na základě sci-fi nebo fantasy? Je jich, podle mě, dokonce víc, než SF filmů, a že těch je dost a dost.

Ceny Akademie SF, F a H 2010

Šestnáctý ročník Cen Akademie science fiction, fantasy a hororu se uzavřel předávacím ceremoniálem, jenž proběhl 14. 5. na mezinárodním veletrhu Svět knihy v Praze.

Jako obvykle ho moderovali Eva Decastelo a Richard Klíčnick. Bylo rozdáno celkem patnáct Sfind, jedné sošky se vzdal Martin Šust (nejlepší redaktor) ve prospěch Ivana Adamoviče, který smutnil, že v kategorii Nejlepší teoretický text dostali společně s kolegou jen jednu a tu celkem pochopitelně „uchvátil“ Tomáš Pospiszyl.

Redakce XB-1 získala hned tři sošky, i když u Martina Šusta s jeho rozsáhlými aktivitami nám asi úplně celá nepatří.

Cena za dlouholetou práci pro SF

Vlado Ríša

Kniha roku

Paolo Bacigalupi: Čerpadlo 6 (Albatros Media – Plus)

Nejlepší SF

Paolo Bacigalupi: Čerpadlo 6 (Albatros Media – Plus)

Nejlepší fantasy a horor

Robert Holdstock: Avilion (Polaris)

Nejlepší původní česká nebo slovenská kniha

Jan Poláček: Spěšný vlak Ch.24.12. (Argo)

Nejlepší původní česká nebo slovenská povídka

Vilma Kadlecková: Lunapark Luna (Hvězdy české sci-fi)

Nejlepší teoretický text

Ivan Adamovič – Tomáš Pospiszyl (eds.): Planeta Eden – Svět zítřka v socialistickém Československu 1948–1978 (Arbor vitae societatis)

Nejlepší povídková sbírka

Paolo Bacigalupi: Čerpadlo 6 (Albatros media – Plus)

Nejlepší antologie

Ivan Adamovič (ed.): Vládcové vesmíru (Albatros Media – Plus)

Nejlepší časopis nebo internetové médium

Pevnost

Nejlepší nakladatelství

Laser-books

Nejlepší editor/redaktor

Martin Šust

Nejlepší (domácí) výtvarník

Michal Ivan

Nejlepší překladatel

Richard Podaný

Nadějný nováček/počín roku/zvláštní cena

Vlado Ríša a redakce XB 1 – za zachování časopisu

Fantázia skončila

Prvé tohtoročné číslo časopisu Fantázia, v celkovom počítaní číslo 54, sa stalo zároveň aj jeho posledným. Radi by sme všetkých upozornili, že internetová stránka Fantazia.sk funguje ďalej a rovnako na ňu naviazaná facebooková stránka Fantázie.

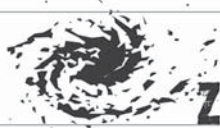
Klub Julese Vernea a Klub 451° Fahrenheita vyhlasujú XXIII. ročník SOUTĚŽE O NEJLEPŠÍ FANTASY 2011

Zaslané příspěvky musí splňovat podmínku, že jde o fantasy – nechceme pohádky pro děti, ani SF (jedině se silnými prvky fantasy), ani mystické horory o stěhování duší. Počet draků, čarodějů, magických mečů, bojovníků, magie ani unesených princezen není omezen. Můžete napsat temnou fantasy, kde pro samou magii není vidět ani na krok, můžete napsat humorovou fantasy, můžete napsat další pokračování Conanových dobrodružství – fantazie má dveře dokořán. Příběh by však měl obsahovat prvky iracionálna, jak už je to ve fantasy zvykem.

Příspěvky zasílejte psané čitelně strojem nebo vytištěné z počítače ve dvou kopiích, rozsah libovolný - od jediné věty po kufr naditý rukopisy. Zaslané práce nesmějí být jinde publikovány ani zaslány do jiné literární soutěže. Soutěže se nemohou zúčastnit autoři, kteří již vydali knihu nebo vlastní sbírku povídek.

Pořadatelé soutěže mají právo na jedno jejich zveřejnění v publikacích Klubu Julese Vernea Praha nebo 451 stupňů Fahrenheita Košice nebo budou otištěny v časopise Pevnost. Poroty zasedají v Praze a v Košicích a vyberou užší kruh nominovaných autorů na vítěze. Již jenom tato nominace dává právo být pasován na rytíře Řádu fantasy s titulem Lady nebo Sir. Vítěz bude vybrán z rytířů Řádu fantasy a obdrží titul Nositel meče a skutečný meč. Výsledky soutěže budou oznámeny na Fénixconu 2011 v Brně.

Své příspěvky pošlete nejpozději do **31.8.2011 (pozor, změna termínu uzávěrky)** na adresu Egon Čierny, Matěchova 14, 140 00 Praha 4.

Beth Bernobichová

Zlatá chobotnice

(THE GOLDEN OCTOPUS)

Poprvé jsem se s Breandanem Reid ó Cuilinnem setkala na dvoře svého otce v Cill Cannigu za jednoho jasného pozdně listopadového dne. Bylo mi sedmnáct, byla jsem královskou princeznou a dědičkou trůnu Éireannu. On byl, jak jsem věděla z hlášení sestavených královskou policií, synem venkovského aristokrata, bylo mu třicet let a měl doktorát Awvelinské univerzity z fyziky a filozofie.

Ani jednou si mě nevšiml.

Aby bylo jasno – byl zde, aby učinil dojem na mého otce, krále, spolu s mnoha astrology, vědci a poradci, ze kterých se v oněch dnech sestával královský dvůr, nikoliv na mladou dívku sledující to vše ze stínů v pozadí. Ale teď přeskakuji od jednoho k druhému. Řeknu vám, co se ten den stalo.

Byl konec listopadu, jak už jsem se zmínila. Všichni jsme se shromáždili v nejmenší z audienních síní mého otce, té, ve které rád pořádal takovéto ukázky. (Majordomus ji označoval jako *Ostatní vědecká bádání atd.*) Slunce zářilo dovnitř vysokými obdélníkovými okny. Ranní přeháňka zanechala na sklech rozsypané kapky, které na šedivou mramorovou podlahu vrhaly stovky duhových pablesků. Tři strany místnosti lemovalo zvýšené pódium s několika zapuštěnými výklenky. Posadila jsem se na své obvyklé místo do středního výklenku, který mi poskytoval nejlepší výhled jak na mého otce, tak na ó Cuilinna.

„Povězte mi,“ zeptal se můj otec, „co chcete objevit?“

Breandan ó Cuilinn – omluvte mě, doktor ó Cuilinn – odvětil: „To zatím nedokážu říct. Mohu pouze podat zprávu o tom, čeho jsem prozatím dosáhl.“

Staří astrologové, kteří sloužili už mému dědovi a pradědovi od poloviny století, přikývli. Rozpoznali hru o čas bez ohledu na to, jakou na sebe právě vzala podobu. „Tak tak,“ zamumlal jeden ze starců bezzubými dásněmi. „Můžeme do tabulek zanést měsíce i všechny hvězdy na nebesích, ale drobné rozdíly se najdou i mezi těmi nejučenějšími věstci z oblaků.“

Dvorní vědci a čaromatematikové, jejichž filozofie náležely ke starým i moderním školám, jen pokrčili rameny a dál přísně hleděli na podivný stroj, který ó Cuilinn dovezl s sebou a který nyní spočíval na velkém otlučeném pracovním stole, jež dal majordomus patrně přinést z palácových skladů.

Doktor ó Cuilinn nebyl bohatý člověk. Přijel zapůjčeným vozem, neměl sluhy ani asistenty a pět velkých beden do konzultační síně přemístil sám pomocí kárky. Stejně tak stroj nejspíš i sám sestavil. To by vysvětlovalo olejovou skvrnu na rukávu jeho redingotu a zaprášená kolena na kalhotách.

Stroj samotný se leskl na stole v celé své mosazné a stříbrné nádheře. Byl velký asi jako lidský trup a měl tvar chobotnice – zářící skleněné trubice se svíjely kolem masivní středové koule. Střed trubice vedly dráty jako černé žíly. Další dráty se kroutily po stole a připojovaly zařízení k bedně s bateriemi, ležící na podlaze.

Samotné typy kovů, bez ohledu na jejich krásu, byly pravděpodobně zvoleny kvůli svým vlastnostem, pomyslela jsem si, když jsem si vzpomněla na původní dopis tohoto muže. Přístroj navíc vyžadoval velké množství elektřiny. Ale k čemu byly ty podivné knoflíky a číselníky?

Nacvičeným gestem vytáhl ó Cuilinn z kapsy malý kovový hranol. Byl jen několik palců dlouhý, vyrobený z jakéhosi matně

stříbřitého materiálu. Přitiskl prst na bok těla chobotnice. Část přední strany se odsunula – jako kdyby chobotnice otevřela ústa v jakémsi obdélníkovém zívnutí. Dovnitř ó Cuilinn položil kovový hranol. Ústa se opět zavřela. Tentokrát jsem si všimla tenkých linek označujících jejich okraje.

„Co je to za kov?“ zeptal se můj otec.

„Slitina železa a chromu, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl ó Cuilinn. „Ukazuje se, že není tak reaktivní jako čisté železo.“

Pokud pochyboval o schopnostech mého otce porozumět odpovědi, nedal to nijak najevo. Jedna otázka ale vedla k palbě dalších, tentokrát od dvorních vědců. Ty baterie – co jsou zač a jaký náboj vytvářejí? Využívá jeho zařízení čistě jen elektřinu? Pokud ano, jakou roli hrají ty skleněné trubice? Upravený Leclancheův článek, vysvětlil ó Cuilinn. Chlorid amonný smíchaný s pálenou sádrou utěsněný v zinkovém pouzdru, přičemž každý vytvářel napětí 1,5 voltu. Vedl korespondenci s kolektivem vědců ze Švédska a Holendské říše týkající se dobíjecích baterií s niklovými a kadmiovými elektrodami v roztoku hydroxidu draselného. Ano, výsledky by s jejich pomocí určitě byly mnohem spolehlivější. Ale také dražší. (Zde rádci zamumlali něco o tom, že tihle lidé z výzkumu vždycky požadují víc peněz.) Co se týká úlohy baterií, slouží čistě ke spuštění nezbytných reakcí. Raději by nerozebíral další podrobnosti, dokud Vaše Veličenstvo a pánové nebudou mít příležitost vidět přístroj v chodu.

S tím se ó Cuilinn odvrátil od svého obecenstva a začal manipulovat s vypínači a číselníky rozmístěnými podél spodního okraje stroje. Vědci a matematikové ztichli a upřeně ho sledovali. Astrologové tak uchvácení nebyli a jeden stařec nepřestával mumlat cosi o hvězdách a jejich vlivu na magnetické proudy Země. Doktor ó Cuilinn je všechny ignoroval. Jeho dlouhé štíhlé prsty se hbitě pohybovaly po tváři chobotnice. Postupně jsem si začala uvědomovat slabé hučení v uších. Kůže na pažích mě začala svědit. Právě ve chvíli, kdy jsem se natáhla, abych se poškřábala, ozvalo se z přístroje hlasité prasknutí.

Obecenstvo zadrželo dech. Trhla jsem sebou, posléze jsem se však napětím nemohla ani pohnout.

Vzduch v trubicích se vznítil křiklavými barvami, dráty uvnitř zlatě zaplály. Ze zařízení se vyvalil dým a zavanul slabý pach kouře, jako by někde v paláci udeřil blesk. Astrologové a ostatní filozofové si do jednoho něco šeptali. Vědci se mračili. Můj otec také, ale soustředěným.

Pouze ó Cuilinn působil nevzrušeně. Naklonil se dopředu a dotkl se zařízení. Chobotnice znovu zívla. Napíjala jsem oči a nebyla si jistá, co mám v těch ústech spatřit.

Nespatřila jsem nic.

Vypukla další vlna mumlání, tentokrát hlasitější než předtím.

„Kam to zmizelo?“ zeptal se můj otec.

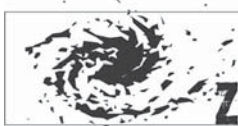
„Do budoucnosti,“ odpověděl doktor ó Cuilinn.

Po tomto prohlášení se rozhostilo rozpačité ticho.

O něco méně sebejistě než předtím ó Cuilinn prohlásil: „Prosím o pochopení, že časový rámec zatím není kalibrován. Není tak možné předvídat, kdy se objekt znovu objeví.“

„To znamená, že to může být kdekoliv,“ konstatoval jeden z matematiků.

„Nebo kdykoliv,“ zavtipkoval jiný.

Ozvala se salva smíchu a vzápětí uhasla. Můj otec prohlásil: „Ve vaší žádosti se uvádí, že stojíte těsně před důkazem, že cestování časem je možné.“

„Už jsem to dokázal,“ odpověděl poněkud ostře ó Cuilinn.

Otec se usmál. Byl to laskavý úsměv, ale jeho neskrývané sympatie dráždily syna venkovského doktora stejně jako otevřená nevíra ze strany vědců. Otočil zrudlou tvář tak, aby otci hleděl přímo do očí. „Dokázal jsem to,“ zopakoval. „Přestože nedokážu předvídat přesně, kam do budoucnosti můj stroj tyto objekty odešle. Ano, jsou tu jisté obtíže. Ale k tomu, abych je překonal, potřebuji peníze. Je to naivní prosba, Vaše Veličenstvo. Vím to. Ale přísahám, že toho nebudete litovat.“

Můj otec se na něj pevně zadíval, tentokrát beze stopy laskavosti v obličeji. „Jaké využití pro takovýto stroj vidíte, doktore ó Cuilinne?“

„Podobné rozhodnutí není na mně, Vaše Veličenstvo. Ale kdybyste se mě zeptal...“

„To jsem právě učinil, mladý muži.“

Breandan ó Cuilinn se zašklebil a potom sklonil hlavu. „Tak jste učinil, Vaše Veličenstvo. Dobře tedy. Řekl bych, že možnosti využití jsou nekonečné, právě jako čas. Mohl byste poslat časem vpřed artefakty pro budoucí historiky. A pokud někdy provedeme cestu do budoucnosti, tak z toho jistě vyplývá i to, že ti v budoucnu budou mít prostředky, jak komunikovat s námi. Pomyslete na to, že hovoříte s budoucností a dostáváte odpovědi.“

Jeden z astrologů namítl: „Nemožné. Jestliže je budoucnost neměnná, naši potomci nemohou zasahovat nabídkou pomoci v jakékoliv formě.“

„Jak neměnná?“ odvětil jeden z filozofů. „Pokud budoucnost ještě nenastala, máme stále svobodu ji změnit.“

„Ale změna implikuje existenci...“

„Neimplikuje nic takového. Je možné změnit potenciál člověka beze změny jeho situace...“

Vypukla hádka, hlasitější a pronikavější než předtím. Doktor ó Cuilinn se zamračil. Můj otec potřásl hlavou, ale nevyvinul žádnou snahu o uklidnění debaty. Pokynul ó Cuilinnovi. Stáli asi půl tuctu kroků od mého výklenku. Stačil jeden pohled nahoru a mohl si mě všimnout, nebo aspoň mého matného obrysu. Jeho pozornost byla ale plně upřena na mého otce.

„Povězte mi po pravdě,“ obrátil se na něj můj otec, „jak si myslíte, že prolomíte hradby času.“ A když se ó Cuilinn nadechl a chystal se spustit dlouhý proslov, zvedl ještě ruku. „Jednoduchými pojmy, prosím. Pletl jsem se trochu do vědy v mládí, ale nejsem žádný učenec.“

Breandan ó Cuilinn zčervenal a usmál se. „Podceňujete se, Vaše Veličenstvo. Znam vaši pověst. Budiž tedy – můj výzkum a mé metody se odvíjejí od časových zlomů. Jedná se...“

„Já vím, co jsou časové zlomy. Většina učenců si myslí, že jde o mýtus.“

„Nejde. Nebo by se dalo spíš povědět, že jsem objevil jisté historické dokumenty, které podporují jejich existenci. Podle mé teorie vytvářejí shluky kolem určitých událostí. Pokud mi poskytnete prostředky, mohu největší z těchto shluků zmapovat a použít je k odesílání předmětů vpřed. Samozřejmě bych potřeboval také zjemnit kalibrace, jak daleko do budoucnosti...“

Můj otec přikyvoval, ale neřikal nic. V tuto chvíli už hlučná debata odumřela. Ukázka byla zjevně u konce. Můj otec ó Cuilinnovi řekl několik posledních slov, tak potichu, že se mi je nepodařilo zaslechnout, a potom i se svým dvorem odešel.

Ze svého výklenku jsem sledovala, jak ó Cuilinn rozebírá stroj na části a balí je zpět do oněch pěti beden. I když jsem věděla, jak frustrovaně či rozezlene se musí cítit, pracoval beze spěchu, pečlivě zabalil každý předmět do papírového obalu

a v něm ho potom uložil do slámy a bavlny. Měl silné a obratné ruce, v záři listopadového slunce působily bledě a krásně. Na tvářích mu spočíval slabý ruměnek. Nyní, když jsem se mohla soustředit pouze na něj, jsem ho mohla pečlivěji pozorovat. Měl dlouhé a ladné končetiny. Také světlou kůži a jemné vlasy barvy vybledlé slámy. Nebyl snad přímo pohledný, ale bylo příjemné se na něj dívat. Uvažovala jsem, jestli má hodně milenek.

Pochybovala jsem o tom. Muž jako on – vědec – si v životě mohl dovolit mít jen jednu posedlost a tou obvykle bývalo jeho řemeslo, nikoliv žena.

Dokončil balení. Stále ještě nezaznamenal mou přítomnost, tehdy jsem ale dávala přednost místům, kde si mě lidé běžně nevšíмали. Byl to trik, který mě naučila moje matka, když jsem byla ještě malá. *Nejprve se dívej, říkávala, a z toho se dozvíš, jak se chovat.*

Bedny mizely jedna po druhé z místnosti – bezpochyby se vracely na onen pronajatý vůz. Doktor ó Cuilinn se naposledy vrátil a přelétl zrakem prázdnou místnost, jako by kontroloval, jestli něco nezapomněl. Na tvář mu dopadalo sluneční světlo, jeho výraz ale bylo obtížné rozluštit. Deprimovaný? Nebo jen zamyšlený?

Dveře se s bouchnutím zavřely. Počítala jsem do deseti, než jsem z výklenku vystoupila.

Od okamžiku, kdy ó Cuilinn započal se svou prezentací, uplynulo jen asi půl hodiny, a přesto se už slunce ponořilo pod spodní okraj oken. Oheň zeslábl a ve vzduchu začala být cítit zima. Brzy přijdou sluhové, aby zametli podlahu a přiložili. Brzy pro mě pošle otec a zeptá se mě na mé dojmy. Přesto jsem tu stále setrvala. Pomalu jsem obcházel místnost a čenichala. Zápach spáleniny odezněl, ale stopy po něm zůstaly. Čím blíže stolu jsem byla, tím silnější pach to byl. Pocit mravenčení se vrátil, jako by mě do ramen a do krku bodaly malé jehličky.

Fascinovaně jsem natáhla ruce několik palců nad desku stolu. Tam, kde spočívala chobotnice, jsem vnímala příjemné teplo.

Jeho ukázka se velmi podobala vystoupení iluzionisty. V jednom okamžiku vidíte v jeho dlaní jablko a v dalším už tam není. Stěží důkaz vědeckého objevu.

Ale byl si tak jistý. A já jsem si jistá, že nelhal, i kdyby to znamenalo jeho smrt.

A potom jsem si toho všimla – stínu na stole. Zřetelný tmavý stín bez ohledu na slábnoucí odpolední světlo. Naklonila jsem se blíž. Nebyl to stín, ale tenoučká vrstva popela na stolní desce. Přesně v místě, kde byl ve stroji položený kovový hranol.

Srdce se mi rozbušilo, když jsem se stínu dotkla špičkou prstu. Na kůži mi přilnul povlak tvořený jemným práškem. Ochutnala jsem ho. (Neuvážený pohyb – několik mých posledních předků bylo otráveno.)

Jemná drť na jazyku. Kyselá kovová chuť.

Rez?

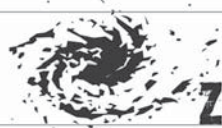
Ne, ne jen rez – kovová tyčinka, ale zkorodovaná.

Velmi potichu jsem si smetla železné vločky do dlaně a sevrěla kolem nich prsty. Připadalo mi, jako bych v ruce svírala budoucnost.

* * *

Uplynul rok a měsíc, než jsem doktora ó Cuilinna spatřila znovu.

Můj otec schválil grant na jeho výzkum. Královská policie čas od času zaslala zprávy o jeho práci, ty byly ale určeny přímo pro mého otce. Můj vlastní čas v poslední době zcela zabraly přípravy na formální představení Kongresu Éireannu. Vystoupila jsem před ním už jednou, před pěti lety, když můj starší bratr zemřel a můj otec mě jmenoval novou dědičkou – to ale byla

symbolická záležitost. Nyní, když mi bylo osmnáct, skoro devatenáct, signalizovalo toto vyhlášení, že brzy nastoupím na své místo po otcově boku při vládě nad královstvím.

Toto dopoledne ovšem jedna z těchto zpráv ležela v balíku dokumentů, které mi předal otcův sekretář. Když jsem si přečetla jméno, zachvěla se ve mně vzpomínka. Až po chvíli jsem začala vnímat samotný obsah hlášení.

„Vzdal se svého postavení,“ řekla jsem nahlas. „Zajímalo by mě proč?“

„A kdo?“ zeptal se můj otec.

Seděli jsme u snídaně a oba horečnatě četli a připravovali se na další dlouhý den. V poslední době můj otec trávil víc času čtením než konzumací snídaně, což mi dělalo starosti, jeho tvář získala vyzáblý a vyčerpaný vzhled. Vypadal starší – mnohem starší – než na svých padesát sedm let. Člověk pod průsvitným závojem světlé pokožky mohl málem zahlédnout stín kostí.

Přežil tři děti a svou ženu. Je starší, než kolik mu je let.

Rychle jsem tu myšlenku odsunula stranou. „Doktor ó Cuilinn,“ řekla jsem v odpovědi na jeho otázku. „Ten muž, co vynalezl stroj času.“

„Téměř vynalezl,“ zamumlal otec. „Na cestě k takovému zařízení bylo a stále zůstává několik významných překážek.“

„Koroze materiálů?“ zkusila jsem.

„Krom jiného. Podle policie náš doktor vykazoval pomalý, ale pravidelný pokrok prvních šest měsíců. Později ovšem začali jeho laboratorní asistenti hlásit, že jen zametají podlahy, zatímco doktor ó Cuilinn si škrábe poznámky a vzorce do svého deníku.“

„Nasadil jsi na něj špehy.“

Otec odsunul své listiny a zadíval se na mě laskavými očima. „Nasadil jsem špehy na všechny, má drahá. Je to nutné a ty to víš.“

Věděla jsem to. Pamatovala jsem si na pokusy o atentát od svého dětství, stejně jako na vyšetřování po smrti mé matky a mých bratrů, kdy se otec plížil po chodbách paláce a podezřívával všechny rádce a dvořany z úkladů proti trůnu. Vyšetřování prokázalo, že šlo prostě jen o náhodnou infekci. Ale pokusy o atentát – ty byly skutečné.

„Zpět k doktoru ó Cuilinnovi,“ pokračoval otec. „Nesdělil žádný konkrétní důvod, proč ze své pozice odešel. Ale kdybych měl hádat, řekl bych, že věří, že je blízko objevu. Nechce být rušený.“

„Ale ta hlášení...“

„...jsou přesná, mohou ale popisovat jen jeho činnosti navenek. Ne jeho skryté myšlenky.“

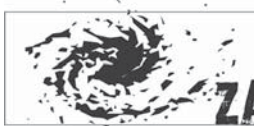
Nebo jeho duši, pomyslela jsem si. Měla jsem možnost toho muže pozorovat sotva půl hodiny. Přesto na mě udělal dojem jako někdo, kdo se nevzdává příliš snadno. Vrátilo se mi slovo *posedlý*, spolu se záchvěvem zlé předtuchy. „Prodloužíš tedy jeho grant?“

„Možná. Někteří členové Kongresu věří, že takové zařízení by mohlo mít praktické použití, a moji učenci souhlasí s tím, že teorie doktora ó Cuilinna o časových zlomech je... věrohodná.“

Zrak se mu na chvíli obrátil do nitra, jako by sledoval nějakou scénu zcela odlišnou od tohoto projasněného snídanového salonu, plného teplého žlutého plynového světla odrážejícího se od stříbrných podnosů a nádob s kávou. Dupal nad implikacemi existence časových zlomů? (Ze samotné té myšlenky mi běhal mráz po zádech.) Nebo možná vzpomínal na mou matku?

Poté se vzpomatoval: „Dost spekulací. Oba máme dnes dopoledne nabitý rozvrh. Dosnídáme a dáme se do práce.“

Bylo úterý. Den vyhrazený pro schůzky s delegacemi různých národů. Dnes se měl otec střetnout s pruským velvyslancem, neústupným agresivním mužem, který dobře odpovídal osob-

nosti svého krále. Nečekala ho právě hodina radovánek. Pruské státy se snažily rozšířit své teritorium, a i když jejich aktivity neovlivňovaly Éireann přímo, ovlivňovaly našeho nejbližšího spojence – Frankonii.

Moje dopoledne bylo jednodušší. Krátká schůzka s nově jmenovaným zástupcem z Papežských držav. Další se skupinou nubijských učenců, kteří si přáli zorganizovat výměnný pobyt mezi jejich a našimi univerzitami. Potom mnohem delší sezení s velvyslancem z Tureckých států a trpělivé naslouchání, jak ambasador drmolí a tlumočník mi mumlá do ucha.

Zvony ohlásily další hodinu. Turecký velvyslanec i já jsme se zvedli a prošli všemi formalitami rozloučení a odchodu. Byla to obzvlášť nudná hodina a pozdější události měly tento bezvýznamný moment vymazat z mé paměti, přesto ale pár obrazů a dojmů přetrvalo. Světle modré velvyslancovy oči, působící v bledém hnědém obličejí téměř strašidelně. Vysoký tón a uspávající kadence jeho hlasu. Jak nezřetelné vrásky a skvrny zrazovaly jeho jinak mladistvý vzhled. Vůně koriandru, růží a pačuli, která se kolem jeho osoby vznášela.

Jeden ze starších kurýrů odvedl ambasadora z místnosti. Zavřela jsem oči a zhluboka dýchala. Zůstávalo mi ještě pár okamžiků před dalším rozhovorem. Potřebovala jsem je. Hlava mě bolela. Svaly jsem měla napnuté, jak jsem se musela několik hodin bez přestání ovládat.

A potom se dveře otevřely dokořán.

Nejprve jsem to jen slyšela, hluboký šoupavý zvuk, který mi pronikl až do morku kostí.

I když jsem pak otevřela oči, nedokázala jsem tak úplně pochopit to, co vidím.

Nejednalo se o nenápadné boční dveře, používané kurýry a služebnictvem. Ani o dveře běžné velikosti používané státními návštěvami, jakou byl například turecký velvyslanec. Ne, jednalo se o dveře používané pouze pro záležitosti státu. Obrovské. Všechny panely byly vyřezané z jediného stromu, dovezeného ze Vzdálenějšího amerického pobřeží. Byly zdobené jemným vzorkem a pokryté zlatými listy.

Do místnosti vešel starý muž ve tmavé livреи a ustoupil na stranu.

Po něm následoval stříbrovlasý lord se stuhou a řetězem, označujícím jeho úřad, na plášti černém jako havraní peří. Byl to lord Melville, nejstarší člen Rady mého otce. Sloužil nejprve jako důstojník a potom jako osobní rádce mého děda, když byl můj otec ještě mladý. Lord Melville byl starý, velmi starý. Řídké bílé vlasy mu zakrývaly lebku jako tenký závoj. Kráčel toporně, ale bradu měl zvednutou a ve světle modrých očí se mu leskly slzy.

Zastavil se šest stop ode mě. „Vaše Veličenstvo.“

„Co to říkáte?“ zašeptala jsem.

Lord Melville přede mnou poklekl a sklonil hlavu. „Má královno. Padla na mě nešťastná povinnost oznámit vám, že váš otec...“

Nic dalšího jsem už neslyšela, jen hučení v uších. Věděla jsem ale, co chce říct. Můj otec byl mrtev. *Nemožné*, vykřikoval hlas ve mně. *Ještě před třemi hodinami byl v pořádku. Je...*

„... jako první přísahat a svou čest, svou věrnost a sebe celého vašemu trůnu...“

Srdce mi tlouklo, tělo mi znečitlivělo. Zatímco lord Melville recitoval přísahu lorda královny, část ze mě si uvědomila, že stejný slib recitoval už mému otci před dvaceti lety, když ten přišel o svého otce při atentátu anglijských povstalců. Bylo důležité, abych se té novíně postavila se stejnou silou a vyrovnaností, jak by to učinil můj otec. A tak, když lord Melville dokončil svou řeč, natáhla jsem ruku, abych přijala obřadný polibek na prsteny. Lord Melville se s velkými obtížemi (věděla jsem dobře, že ne-

smím učinit žádný pohyb, abych mu pomohla) zvedl a udělal místo pro dalšího Lorda, který právě vstupoval do komnaty...

* * *

Později – mnohem později – jsem se usadila o samotě v soukromých komnatách paláce a položila si hlavu na paže. Na tmavých stěnách poskakovalo a mihotalo se světlo plamenů. Nebyla zapálená žádná plynová lampa. Na stole blikotala jen jedna osamocená svíčka – závaný pomerančové vůně překrývaly kouř ze dřeva a všepronikající kyselost mého vlastního strachu.

Byla jsem Áine Lasairíona Devereaux, sedmnáctá toho rodu, která usedne na trůn, třicátá druhá vládkyně Éireannu.

Tohle nechci, pomyslela jsem si.

* * *

Netoužila jsem vládnout, ale nemohla jsem se vyhnout plnění svých povinností.

A tak jsem nechala na tradici, aby mě přenesla přes následujících šest týdnů. Když se na to období dnes ohlédnu, nepamatuji si nic konkrétního, jen tížku na srdci spolu s podivnou a vytrvalou otupělostí. Samotný otcův pohřeb proběhl bez komplikací. Před rakví prošlo sto velvyslanců. Tisíce dalších – z Éireannu, anglijských držav a Albionu – se zastavilo, aby pokleklo a zašeptalo modlitbu, než uvolnilo místo tlaku truchlících za sebou.

A já stála na pódiu s očima suchýma jako troud, obklopená strážemi.

Nemám žádné slzy, napadalo mě. *Žádný smutek*. Nebo už ve mně prostě všechn smutek vyhořel?

Nebyl nikdo, kdo by na tuto otázku mohl odpovědět. Nebo aspoň nikdo, komu bych se svěřila.

Následně jsem se střetla s Radou mého otce a členy Kongresu Éireannu. Poskytla jsem nespočet rozhovorů vyslancům z Kontinentu i ze vzdálenějších zemí, kteří přišli vyjádřit svou soustrast a ujistit se o tom, že spojení s Éireannem pro ně bude i nadále přínosem.

Setkala jsem se také s královskými lékaři a přikázala jim vyhotovit podrobné hlášení z pitvy otcova těla. Jejich zpráva potvrdila, že zemřel na prostou zástavu srdce. Nenašly se žádné známky otravy ani toho, že by byl infarkt vyvolán umělými prostředky. Poděkovala jsem jim za jejich důkladnost a celou dobu očekávala, kdy se konečně projeví můj smutek.

O deset dní později nadešel čas korunovace – byla to uspěchaná záležitost, ale moje Rada se shodla, že bych měla na trůn usednout co možná nejdříve. Po korunovaci bude pro ostatní mnohem obtížnější mě odstavit. A najdou se i tací, kteří se o to pokusí. Věděla jsem o tom z historie.

Den začal opatrným sněžením – typickým pro dopoledne ke konci ledna. Obloha byla posázená mraky a slunce, když se konečně uvolilo vyjít, vrhalo nejisté světlo na Cill Cannig a nedaleké město Osraighe. Když jsem rychlým krokem přecházela z paláce do čekajícího kočáru, dotíral na mou pokožku chlad.

Králové Éireannu žili v Cill Cannigu na Královském pozemku po šest století. Tradice ovšem velela, že svou korunu mají obdržet v prastaré katedrále v Osraighe. A tak jsem jela sama v královském kočáře, chvěla se ve slavnostních šatech, v pomalu se plazícím procesí směřujícím od paláce přes Královský pozemek a okolní pole do města Osraighe. Na hodinách právě odbýjelo deset, když jsem dorazila do katedrály. Tam Lord Kiley uchopil očiště předního koně a Lord Melville otevřel dvířka kočáru, aby mě pozdravil prostřednictvím dlouhého ceremoniálního projevu.